

Arrest

nr. 167 589 van 13 mei 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Burkinese nationaliteit te zijn, op 27 juli 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 juni 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 juli 2015 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. BURNET verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 27 februari 2015 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 29 juni 2015 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.02.2015 werd ingediend door

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De elementen van integratie (met name dat betrokkene sinds april 2010 ononderbroken in België zou verblijven; hij uitstekend geïntegreerd zou zijn in de Belgische samenleving en hij kennis van de Franse taal zou hebben en zou deelnemen aan hét sociale en culturele leven; gezien de officiële taal in Burkina Faso heil Frans zou zijn, betrokkene deze taal met gemak zou hanteren, wat hém zou hebben toegestaan om sociale relaties op te bouwen; hij sinds zijn aankomst in België tevens vooruitgang zou hebben geboekt wat betreft het Nederlands; hij taallessen zou hebben gevolgd en uit verscheidene getuigenissen duidelijk zou blijken dat betrokkene de landstalen zou beheersen; hij erin geslaagd zou zijn om vriendschappen op te bouwen in België; betrokkene getuigenverklaringen zou toevoegen, die allen zijn voortreffelijke integratie zouden bevestigen en de getuigen het erover eens zouden zijn dat betrokkene goed geïntegreerd zou zijn en geen moeilijkheden zou veroorzaken binnen de gemeenschap; betrokkene in het verleden zou hebben gewerkt; hij een arbeidskaart C zou hebben gehad en hij onder andere via het interimkantoor AS AP was tewerkgesteld; betrokkene niet zou willen afhangen van dé Belgische maatschappij maar hij zich integendeel zou wensen te integreren op de Belgische arbeidsmarkt; om derhalve op een productieve wijze een bijdrage te leveren; hij intussen veel sociale contacten zou hebben gelegd in zijn leefgemeenschap en hij duurzame sociale banden in België zou hebben en betrokkene zich uitstekend zou hebben aangepast aan de Belgische samenleving en hij goed geïntegreerd zou zijn en betrokkene ter staving een kopie arbeidskaart , arbeidsovereenkomsten, overzichten werkprestaties, een schrijven van de Vlaamse Overheid 'weigering arbeidskaart C' dd. 20.02.2014, deelcertificaten van de module, een attest Leerpunt Zuid-Oost Vlaanderen, een schrijven FMSB in verband met inschrijving, een schrijven KBC, een schrijven van de Lijn + bewijs van overschrijving én getuigenverklaringen voorlegt) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was en hij hiervan bewijsstukken voorlegt, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn asielpprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in" zijn eigen behoeften te voorzien.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag, ingediend op 13.04.2010, werd afgesloten op 07.06.2011 met de beslissing 'Weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedure - namelijk minder dan één jaar en twee maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene beweert dat hij omwille van de vervolgingen waarvan hij het slachtoffer zou zijn geweest in zijn land van herkomst, hij zijn land zou hebben moeten verlaten.

Hij legt evenwel geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene niet zou kunnen terugkeren, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielpprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat betreft de verwijzing naar de ebola-epidemie, er dient opgemerkt te worden dat betrokkene de gezondheidsrichtlijnen van de lokale autoriteiten dient na te leven. Betrokkene toont niet aan dat hij dan alsnog gevaar zou lopen in zijn land van herkomst.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet óm als een buitengewone omstandigheid weerhouden te worden.

Betrokkene haalt aan dat hij een liefdesrelatie zou hebben met Mevrouw M. V. (...) (Belgische nationaliteit). Ze zouden reeds twee jaar een relatie hebben en zouden in juni 2014 zijn gaan samenwonen. Ze zouden een duurzame en stabiele romantische relatie hebben. Betrokkene zou met Mevrouw wensen te huwen, hij zou met haar reeds een gezinsleven hebben opgebouwd. Betrokkene zijn broer Adama zou eveneens onbepaald verblijfsrecht hebben in België. Het zou voor betrokkene en voor zijn partner, evenals voor zijn broer Adama, onmogelijk zijn om hun familieleven ten volle te beleven, indien betrokkene zou worden teruggestuurd naar Burkina Faso. Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM. Ter staving voegt betrokkene een kopie van de identiteitskaart van zijn partner, een attest aangifte huwelijk dd. 04.02.2015, het schrijven van de ambtenaar van de burgerlijke stand Geraardsbergen 'uitstel huwelijk' dd. 06.02.2015, getuigenissen en foto's toe.

Om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene evenwel te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Er dient opgemerkt te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar de aanvraag tot regularisatie conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980 in te dienen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties of zakelijke contacten, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene (met name de verwijzing naar de medische problematiek van betrokkene en de toegevoegde stukken, zijnde een medisch attest dd. 23.12.2013, een factuur van het OLV ziekenhuis dd. 03.01.2014, een attest dringende medische hulp dd. 15.01.2014, een getuigschrift voor verstrekte hulp dd. 23.06.2014, kastickets apotheek + overschrijvingen en een attest dd. 04.12.2014) dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Op 08.05.2014 werd betrokkene zijn medische aanvraag negatief afgesloten. Het staat betrokkene steeds vrij een nieuwe aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar zou vormen voor de openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

1.3. Op 29 juni 2015 wordt de verzoekende partij tevens het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort,

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 08.05.2014, hem betekend op 16.06.2014.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad wijst erop dat degene die op de rechter een beroep doet, in het belang van een goede rechtsbedeling, voor elke vordering een afzonderlijk geding moet aanspannen om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend toe aan de rechter te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoekende partij die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar haar mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

Wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden rechtshandelingen een verschillend belang voor de verzoekende partij vertonen, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514; R. STEVENS, 10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

De verzoekende partij vraagt in haar inleidend verzoekschrift om de nietigverklaring van twee onderscheiden beslissingen, met name:

- de beslissing van de gemachtigde van 29 juni 2015 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt,
- de beslissing van de gemachtigde houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

In casu is de Raad van oordeel dat de thans voorliggende eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede bestreden beslissing anderzijds niet van die aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling.

Ter terechtzitting van 29 april 2016 wordt de kwestie van de samenhang van de onderscheiden bestreden beslissingen in het debat gebracht. De advocaat van de verzoekende partij stelt dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten een gevolg is van de onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en dat, indien ze apart zouden worden aangevochten, dit aanleiding kan geven tot tegenstrijdige beslissing. Zij verwijst naar artikel 8 EVRM.

Hiermee toont de verzoekende partij de samenhang tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede bestreden beslissing anderzijds niet aan. Er wordt op gewezen dat de eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede bestreden beslissing anderzijds op grond van een andere juridische en feitelijke basis werden genomen. De Raad wijst er verder op dat de eventuele nietigverklaring van de

eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede bestreden beslissing in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat de verzoekende partij tot enig verblijf zou zijn gemachtigd of toegelaten en dat de motieven die aan de basis liggen van het bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk worden. Ook in omgekeerde zin heeft de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing geen impact op de rechtsgeldigheid van de eerste bestreden beslissing. Zij maakt evenmin aannemelijk dat een aparte behandeling aanleiding kan geven tot tegenstrijdige rechtspraak.

In casu is de Raad dan ook van oordeel dat met één verzoekschrift verschillende beroepen werden ingesteld welke een afzonderlijk onderzoek vergen.

Er is geen sprake van een verknochtheid tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede bestreden beslissing anderzijds.

Dienvolgens kan het beroep enkel ontvankelijk verklaard worden ofwel voor de eerste bestreden beslissing, met name de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt, ofwel voor de belangrijkste bestreden beslissing. Nu de advocaat van de verzoekende partij ter terechtzitting de onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet als voornaamste beslissing aanduidt, wordt de ontvankelijkheid van het beroep voor de beslissing die door de verzoekende partij als eerste bestreden beslissing werd aangeduid, met name de onontvankelijkheidsbeslissing inzake artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 29 juni 2015 aangenomen.

Gelet op de vaststelling dat er geen samenhang bestaat tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede bestreden beslissing anderzijds, wordt het beroep enkel ontvankelijk verklaard ten aanzien van de eerste bestreden beslissing.

Het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, de beslissing waarbij verzoekende partij het bevel wordt gegeven het grondgebied te verlaten en die haar betekend werd op 29 juni 2015.

3. Onderzoek van het beroep met betrekking tot de onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het rechtszekerheids-, het vertrouwens- en zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel alsook de *“verplichting alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen”* en van artikel 8 EVRM. Verder voert zij een manifeste foutieve beoordeling aan.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“DOORDAT, de bestreden beslissing stelt dat de aangehaalde elementen in verzoekers regularisatieaanvraag geen buitengewone omstandigheden uitmaken.

TERWIJL, de gegeven motivering van de bestreden beslissing geen werkelijke analyse weergeeft van het geheel van de door verzoeker aangebrachte elementen en evenmin een nagestreefd evenwicht tussen de verschillende belangen weergeeft.

1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Dat de formele motivering, gepreciseerd in artikel 3 van de wet van 29/07/1991, adequaat moet zijn.

Dat het principe van behoorlijk en zorgvuldig bestuur houdende o.a. de beginselen van redelijkheid - billijkheid, proportionaliteit, rechtmatig vertrouwen en voorzorg, houdt in dat de overheid zijn beslissing

zorgvuldig dient voor te bereiden. De beslissing dient zich te baseren op informatie die correct werd verkregen. De overheid dient zich ervan voldoende te vergewissen en te informeren teneinde een beslissing te nemen met volle kennis ter zake. De overheid dient tot een beslissing te komen op basis van een volledig en adequaat onderzoek van het concreet geval in redelijkheid en in billijkheid.

Dat de naleving van deze vereiste moet geëvalueerd worden in functie van het principiële doel van de wet van 1991, zijnde, « toelaten aan degene wie de administratieve bestuurshandeling betreft om de redenen in feite en in rechte te begrijpen die de administratie ertoe geleid hebben de betreffend beslissing te nemen en bijgevolg hem toelaten de wettelijkheid en pertinentie van deze beslissing beter te kunnen ». (vrije vertaling, C.E., 14 juni 2002, n° 107.842)

Dat de bedoeling van de vermelde wettelijke bepaling ook neerkomt op het verplichten van de administratie om "de rechter een grondige basis te bieden voor zijn legaliteitscontrole" en dat "de algemene verplichting om de administratieve handelingen te motiveren eveneens een essentiële garantie uitmaakt voor de goede werking, namelijk de legaliteitscontrole van de administratieve bestuurshandelingen" (vrije vertaling, Dominique Lagasse, la loi du 29/7/1991, J.T., 1991, page 737).

Dat E. Cerexhe en J. Vande Lanotte herhalen dat wanneer het beslissingen betreft die het voorwerp hebben uitgemaakt van discussies over dewelke de overheid een grote appreciatiemarge beschikken, de motivering moet gedetailleerd zijn.

2. Overwegende dat de overheid dient rekening te houden bij de totstandkoming van haar beslissingen met het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van openbaar bestuur dat inhoudt dat gerechtvaardigde verwachtingen die door het bestuur bij de rechtsonderhorigen zijn gewekt, zo mogelijk moeten worden gehonoreerd, op gevaar af anders het vertrouwen dat de rechtsonderhorigen in het bestuur stellen, te misleiden. (Zie ook Cass. 14 juni 1999, A.C. 1999, nr. 352; 17 mei 1999, A.C. 1999, nr. 285)

Als zodanig vormt het beginsel een tegenwicht voor de geringere voorspelbaarheid van het bestuursoptreden ten gevolge van de aan het bestuur toekomende beleidsvrijheid.

(M. VAN DAMME en A. WIRTGEN, "het rechtszekerheids - en vertrouwensbeginsel", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed) in Administratieve rechtsbibliotheek, Beginselen van behoorlijk bestuur, 2006, Die Keure, p. 349 e.v.).

De Raad van State omschrijft het vertrouwensbeginsel als "één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan " (zie o.m. R. v. St. Eeckhout, nr. 32.893 van 28 juni 1989; vzw Vlaams Centrum voor Levensvorming, nr. 129.541,22 maart 2004).

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitlatingen of gewekt vertrouwen niet beschamen mag. (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Antwerpen, Kluwer Rechtswetenschappen, 1999, 53-54)

Dat de zorgvuldigheidsplicht de overheid verplicht tot zorgvuldige feitenvinding te doen (RvSt., nr. 58.328, dd. 23 februari 1996).

Dat uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding voortvloeit dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THUIS, nr 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; RvSt., nr. 58. 328, dd. 23 februari 1996; LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, Kluwer, Antwerpen, 1988 ,43).

Overeenkomstig de rechtspraak van de Raad van State moet de motiveringsplicht, zoals vervat in de voormelde wet van 29 juli 1991, verzoeker toelaten de reden te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing (R.v.St., nr. 191.585, 18 maart 2009).

3. Overwegende dat de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden de verplichting omvat voor de verzoeker om aan te tonen dat het voor hem onmogelijk is, of bijzonder moeilijk, om terug te keren naar zijn land van herkomst om er de nodige machtiging tot verblijf te vragen (in deze zin : RVV 9.628, 9 april 2008, onuitgegeven; RVV n° 5.616, 10 januari 2008, onuitgegeven; RVV n°7.722, 22 februari 2008, onuitgegeven).

De Raad van State verduidelijkt het volgende: "de buitengewone omstandigheden zijn geen gevallen van overmacht, het volstaat dat verzoeker aantoont dat het voor hem bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst om er een machtiging te vragen" (R.v.S., arrest n° 93760, 6 maart 2001, R.D.E. januari – februari - maart 2001, n°113, 217).

Meer bepaald, is de een buitengewone omstandigheid een omstandigheid die de vreemdeling, die zich op het Belgische grondgebied bevindt, verhindert tijdelijk terug te keren naar zijn land van herkomst om

er de formaliteiten te vervullen nodig voor het indienen van een aanvraag tot machtiging van verblijf (R.v.S., arrest n°74880, 30/06/1998, RDE, april/mei/juni 1998, p.229).

Het volstaat om eraan te herinneren dat het aan de overheid is om te oordelen, in elk geval afzonderlijk, over het buitengewone karakter van de aangebrachte omstandigheden, dit terwijl het vaststaat dat het onderzoek van de aanvraag twee aspecten bevat, zijnde de ontvankelijkheid en de grond van de zaak. Dit sluit op generlei wijze uit, zoals in onderhavig geval, dat éénzelfde feit tegelijkertijd een bijzondere omstandigheid uitmaakt die een aanvraag in België verantwoordt en een reden is die de verblijfsmachtiging toelaat (RVV n°8.749, 14 maart 2008, onuitgegeven en RVV n°10.841, 30 april 2008, onuitgegeven).

In zoverre de Minister of zijn afgevaardigde in zijn onderzoek naar bijzondere omstandigheden, over een grote appreciatiebevoegdheid beschikt waar de Raad van State zich niet in de plaats mag stellen, zij er niet minder toe gehouden is om haar beslissing te motiveren en te verantwoorden, rekening houdend met alle elementen eigen aan het geval wat haar voorgelegd is (RVV n°7.839, 26 februari 2008, onuitgegeven – in deze zin eveneens: RVV 11.640, 23 mei 2008, onuitgegeven; 12.935 van 20 juni 2008, onuitgegeven).

4. De bestreden beslissing is echter onbegrijpelijk daar een illegale toepassing wordt gemaakt van artikel 9bis VW, als volgt:

4.1. Vooreerst worden in de 1e par. alle elementen van integratie (zijnde lang verblijf, kennis taal, sociale integratie, bezit arbeidskaart en eerder gewerkt, opleidingen,...) verworpen door één enkele lijn in de motivering. Namelijk “kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden”.

Verwerende partij herneemt al deze elementen en betwist ze dus niet

In casu dient ten eerste te worden vastgesteld dat verwerende partij de verscheidene omstandigheden, zijnde enerzijds de familiale situatie (par. 5) en anderzijds het lang verblijf en de duurzame lokale verankering (par. 1), niet als geheel onderzoekt.

Dat dus in de eerste plaats moet worden opgemerkt dat de bijzonder omstandigheden van verzoekers aanvraag afzonderlijk worden beoordeeld en gemotiveerd, zonder dat zij in hun geheel in aanmerking worden genomen.

Bovendien maakt zij een onbegrijpelijk onderscheid, en onderzoekt de toepassing van artikel 8 EVRM in het kader van het aspect van de ontvankelijkheid en de aangetoonde en langdurige integratie als aspect van de gegrondheid.

Dat verzoeker dan ook niet kan begrijpen waarom een deel van deze elementen niet pertinent wordt bevonden in het kader van de ontvankelijkheidsfase. Aangezien de elementen als geheel ook in dit kader naar voor werden gebracht in zijn regularisatieaanvraag.

Dat ook net het geheel van de elementen de onmogelijkheid tot terugkeer of bijzondere moeilijkheid aantoont.

Elk element apart op een verschillende basis verwerpen, is niet moeilijk, maar maakt geen correcte motivering uit in de zin van de bovenstaande bepalingen en jurisprudentie.

Dat daarenboven - ter herinnering - de bepaling van artikel 9bis geen enkele aanduiding geeft welke omstandigheden tot een positieve beslissing kunnen leiden en ook niet aangeeft welke omstandigheden al dan niet als buitengewone omstandigheden in de ontvankelijkheid of ten gronde in aanmerking kunnen worden genomen.

Desondanks worden in casu worden de elementen van integratie niet betwist en evenmin als onvoldoende beschouwd, maar (naast de familiale situatie) volledig buiten beschouwing gelaten.

Dat de houding van verweerster in huidig dossier gewoon onbegrijpelijk, manifest onredelijk en ongegrond is.

Dat zij nalaat te motiveren waarom de elementen niet als geheel onderzocht werden en ook geenszins aangeeft op welke basis of om welke reden deze wel kunnen/zullen onderzocht worden bij de beoordeling van het gegrond karakter van de aanvraag, maar niet van haar ontvankelijk karakter.

Dat de gegeven motivering bijgevolg in strijd is met de in het middel opgeworpen bepalingen.

Dat het, gelet op het voorgaande, aan verzoeker toekomt van de administratie te eisen dat zij aangeeft in welke mate en om welke reden de aangehaalde elementen niet weerhouden zouden kunnen worden als buitengewone omstandigheid.

Dat verweerster in deze niet voldoet aan haar motiveringsplicht.

4.2. In par. 2 van de beslissing gaat verwerende partij dan aanhalen dat verzoekers asielpcedure beëindigd is en hij aldus wist dat hij het Belgisch grondgebied diende te verlaten.

Verzoeker ziet hier niet waar verwerende partij met deze opmerking op doelt in haar beoordeling van de buitengewone omstandigheden.

Behoudens het bevestigen van het langdurige en aanhoudende verblijf van verzoeker, voegt deze opmerking ook niets toe aan de motivering.

Dat daarentegen nog steeds moet vastgesteld worden dat elke motivering aangaande dit jarenlang verblijf afwezig blijft.

Tenzij verwerende partij met haar stelling wenst aan te geven dat zij de uitzonderlijke omstandigheden verbindt aan de voorwaarde van een legaal verblijf.

Dit zou willen zeggen zij aldus een voorwaarde toevoegt aan de bepaling van artikel 9bis.

Dat overigens 'elke' regularisatieaanvraag vanuit illegaal verblijf wordt ingediend en dit in alle redelijkheid geen afbreuk kan doen aan de effectieve integratie van betrokkene.

Dat inderdaad het Hof van Cassatie in haar arrest van 26/03/2009 (J.T., 2009, 289) eveneens van oordeel is geweest dat het feit dat een persoon in illegaal verblijf terecht gekomen is hem niet het recht zou ontnemen om gegevens aan te brengen met betrekking tot een machtiging tot verblijf zoals verzoeker wel degelijk heeft gedaan bij de uiteenzetting in zijn aanvraag.

Aldus ook de RvV arrest nr. 92.019 dd. 23 november 2012 en nr. 126.454 dd. 27 juni 2014.

Dat verwerende partij echter nalaat hierop te antwoorden, en er bijgevolg gewoon sprake is van een manifeste fout van motivering.

Dat de beslissing dan ook een schending uitmaakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

4.3. *En tot slot worden de medische elementen in par. 6 eveneens verworpen door verwijzing naar artikel 9ter VW, zonder meer.*

Dat de beslissing aldus geenszins antwoordt biedt op deze vermelden medische punten.

Dit terwijl, de buitengewone omstandigheden NIET zijn gedefinieerd in de Wet van 15/12/1980.

Overwegende dat de bestreden beslissing te dien einde dus niet wettelijk gemotiveerd werd, daar verweerster nalaat op deze (medische) omstandigheid te antwoorden en eigenlijk geen enkele motivering vermeldt.

Een onbestaande motivering is per definitie illegaal.

Dat wettelijke fouten een manifest probleem van interne legaliteit met zich meebrengen die niet conform is aan het principe van interne motivering van elke administratieve akte en bijgevolg een schending uitmaakt van de externe legaliteit van de akte en van de artikelen 62 van 15 december 1980 en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Dat deze fouten op de legaliteit en vereiste motivering ook een schending uitmaken op het artikel 9bis van de wet van 15 december 1980.

5. *Overwegende dat verzoeker zich beroept heeft op zijn familiale situatie.*

Over de toepassing van artikel 8 EVRM volstaat verweerster dat er sprake is van een "eventuele tijdelijke verwijdering".

Zij verwerpt dus niet de toepassing van artikel 8 EVRM, noch de aanwezigheid van een familieleven op Belgisch grondgebied, maar enkel het buitengewoon karakter ervan in het kader van artikel 9bis.

Gezien de gevoegde bijlage 13 en de herleiding van de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen, is de woordkeuze "eventueel" op zijn minst vreemd te noemen...

Hetzelfde kan gezegd worden over de tijdelijke verwijdering.

Dat inderdaad een terugkeer naar het land van herkomst en de behandeling van een aanvraag aldaar meerdere maanden zal nemen en dat deze onderbreking, gelet op de familiale toestand en de integratie van verzoeker, op geen enkele wijze als zinvol of redelijk kan worden aangemerkt.

Verwerende partij baseert de scheiding van het koppel en verzoekers broer hierin in se op niet meer dan een pure hypothese.

Namelijk, in de mate dat verweerster van verzoeker vraagt zijn aanvraag 9bis in te dienen in Burkina Faso, gaat het hier in ieder geval minstens om een evident langdurige verwijdering, maar ook ZONDER enige garantie op terugkeer!

Door bij voorbaat te oordelen dat de verwijdering slechts tijdelijk zal zijn, is verweersters antwoord op dit punt dan ook absoluut voorbarig.

Dat moet worden vastgesteld dat verwerende partij verzoekers familieleven in het gedrang brengt zonder enige redelijke argumentatie.

Verzoeker ziet dan ook niet hoe de evaluatie van zijn persoonlijke situatie heeft plaatsgevonden, want deze evaluatie blijkt gewoon afwezig.

De bestreden beslissing antwoordt niet afdoende op de aanvraag en de motieven die zijn aangehaald en meer bepaald de familiale situatie van verzoeker, die zij volledig ten onrechte niet in aanmerking neemt als een uitzonderlijke omstandigheid die toelaat om de aanvraag in België in te dienen.

Verzoeker kan wel degelijk terecht beroep doen, gelet op zijn familiale situatie, op het begrip humanitaire situatie en het begrip "gezinsleven" in het voormeld artikel 8, eerste lid, van het EVRM, wat op zich niet wordt tegengesproken in de bestreden beslissing.

Verzoeker meent dat zijn recht op gezinsleven op zich een buitengewone omstandigheid uitmaakt en daar zijn nieuw gezin zich in België bevindt, deze omstandigheid moet toelaten dat hij hier een aanvraag tot verblijfsrecht indient (Luc DENYS, Handboek Vreemdelingenrecht voor de advocaat-stagiair 2010-2011, Knops Publishing, Herentals, 2010, p. 44).

Verzoeker erkent dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht toekomt aan de Staten om de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen.

Hierbij dient evenwel nagegaan of bij het uitvoeren van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van de verzoeker in het kader van de eerbied voor zijn gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds (R.v.St., nr 167.847 van 15 februari 2007; RVV, nr. 14250 van 17 juli 2008).

Desbetreffend de RvV van 5 juni 2009, nr. 28 346 :

“Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. De vreemdeling dient aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.”

Verzoeker valt zonder enige twijfel onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM.

Dat de vereiste balans in deze echter NIET is opgemaakt en de motivering gewoon elke analyse uit de weg gaat en uit de lucht gegrepen is.

De RvV herhaalde in haar arrest van 17 juli 2008, nr. 14.250, de principes (eigen onderlijning) :

“Niets in het administratief dossier wijst erop dat verzoeker in Marokko nog hechte familiebanden heeft die hem toestaan om aldaar een waardig en effectief gezinsleven te leiden. Blijkens de nota van verweerder wordt dit gezinsleven van verzoeker eveneens in België gesitueerd, aangezien gesteld wordt dat “De verwerping van verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf heeft inderdaad niet tot gevolg dat verzoeker van zijn familie wordt gescheiden, doch enkel dat hij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat hij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk.” In het licht van deze specifieke feitelijke omstandigheden vormt de verplichting die voor verzoeker uit de tweede bestreden beslissing voortvloeit, namelijk de terugkeer naar Marokko teneinde daar een aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot voorlopig verblijf in België aan te vragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post, waarbij het bovendien niet onredelijk is te stellen dat de behandeling ervan minstens een tijd in beslag zou nemen gelet op de eerste bestreden beslissing, een disproportionele inbreuk op verzoekers gezinsleven die niet getuigt van een juist evenwicht tussen verzoekers belangen en de belangen van de Belgisch staat. Het belang (voordeel) van de Belgische staat bij de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten is miniem in vergelijking met de schade (nadeel) die aan de verzoekende partij en zijn familie wordt berokkend. De Raad merkt op dat de tweede bestreden beslissing zelfs geen gewag maakt van verzoekers feitelijke situatie en gezinsleven en evenmin nagaat of de inbreuk op verzoekers gezinsleven in verhouding staat tot het nagestreefde doel. Verweerder kan derhalve niet gevolgd worden wanneer hij stelt dat “Door de gemachtigde van de federale Minister van Binnenlandse Zaken werd geheel terecht, gelet op de elementen die het dossier van verzoeker daadwerkelijk kenmerken en overeenkomstig de wettelijke bepalingen ter zake, beslist aan verzoeker het verblijf te weigeren en hem bevel te geven om het grondgebied te verlaten”.

Het recht op respect voor familielevens zoals voorzien in artikel 8 EVRM doet in hoofde van de Staat nochtans een middelenverbintenis ontstaan. De Staat ter zake dient zodanig te handelen dat betrokkenen een normaal familiaal/privéleven leven kunnen leiden en in het kader van dit familiaal leven duurzame en daadwerkelijke relaties kunnen opbouwen. (SUDRE, F., Droit international et européen des droits de l'homme, Presse Universitaire de France, Pars, 1999, 258; CDH, Eriksson, 22 juni 1989, Serie A. 156, § 58).

De bestreden beslissing en vooral haar motivering gaat totaal voorbij aan de noodzaak voor de Staat in proportionaliteit te overwegen.

De verplichting om terug te keren naar het land van oorsprong heeft veel verderstrekkende gevolgen dan het beoogde doel en brengt schade aan verzoeker.

Verschillende arresten van de Raad van State hebben de noodzaak van afwezigheid van een disproportionaliteit tussen het respect dat men dient te hebben voor het grondrecht, gewaarborgd door artikel 8 EVRM, benadrukt en meer bepaald gesteld dat de afweging tussen de gehanteerde middelen

(bvb weigering vestiging) en het beoogde doel (immigratiepolitiek) niet onevenredig mag zijn (zie o.a. C.E., n°64.908, 27.2.1997, Chr. dr. pub., 1998, n°1, p.111).

Verzoeker heeft verder ook gewezen op het feit dat recentelijk het Hof het criterium van de subsidiariteit heeft geïntroduceerd. De overheid dient inbreuken op rechten van burgers zoveel mogelijk te minimaliseren door oplossingen te vergelijken en vervolgens te trachten haar doelen te bereiken "in the least onerous ways as regards human rights" (DE HERT, P., Artikel 8 Recht op privacy, in Handboek EVRM, Deel 2, volume I, VANDE LANOTTE, J. En HAECK, Y. (ed.), Antwerpen, Intersentia, 2004, 719 en 720).

Uit het recht op eerbiediging van het gezinsleven vloeit niet alleen een plicht voort voor de overheid om zich van inmenging in het gezinsleven en/of privéleven te onthouden, maar dus ook een positieve plicht, met name die maatregelen nemen die inherent zijn aan een effectieve eerbiediging van het gezinsleven en/of privéleven. Omwille van het recht op bescherming van het privéleven dienen de staten met name die maatregelen te nemen die nodig zijn om dit recht mogelijk te maken (DE HERT, P., Artikel 8 Recht op privacy, in Handboek EVRM, Deel 2, volume I, VANDE LANOTTE, J. En HAECK, Y. (ed.), Antwerpen, Intersentia, 2004, 740).

In de zaak Johnston v. Ireland (1986) wordt als criterium voor de beoordeling van positieve plichten inzake artikel 8 E.V.R.M. geformuleerd dat staten een fair evenwicht moeten nastreven tussen het algemeen belang en de belangen van het individu (DE HERT, P., Artikel 8 Recht op privacy, in Handboek EVRM, Deel 2, volume I, VANDE LANOTTE, J. En HAECK, Y. (ed.), Antwerpen, Intersentia, 2004, 741).

Verzoeker bekritiseert de bestreden beslissing in die zin en betwist dat in casu geen sprake is van enige ernstige afweging of een streven naar dit faire evenwicht en dat minstens de motivering niet toelaat om de afweging te veronderstellen en nog minder om na te gaan voor de Raad of deze normconform is gebeurd.

Verwerende partij is de problematiek gewoon uit de weg gegaan en is helemaal niet ingegaan op de argumentering van verzoeker. Bijgevolg kan aan de hand van de voorliggende motivering niet ernstig afgeleid worden waarom verzoekers familieleden geen voldoende uitzonderlijke omstandigheid zou uitmaken die de toepassing van artikel 9bis mogelijk zou maken.

Dat in casu verwerende partij zich daarentegen baseert op onjuiste en ongefundeerde argumenten en geen enkele afweging van belangen weergeeft en geen uitleg dienaangaande verschaft.

Dat het familieleden van verzoeker onvoldoende tot niet in beschouwing werd genomen en dit zonder enige geldige reden.

Dat de afwezigheid van correcte motivering en concrete evenwichtige analyse een schending uitmaakt van de motiveringsplicht en artikel 8 EVRM.

6. Overwegende dat de overheid dient rekening te houden bij de totstandkoming van haar beslissingen met het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

De moeilijkheden tot terugkeer blijken wel duidelijk uit het geheel van de argumenten van de regularisatieaanvraag zelf : het gezinsleven in België, de perfecte sociale en professionele integratie, het lange verblijf in België, de kennissen hier, de kennis van de taal, het zicht op werk, en eveneens de Ebola problematiek in zijn land van herkomst.

Echter alweer geeft de gegeven motivering desbetreffend geen werkelijke en aandachtige analyse van deze buitengewone omstandigheid weer.

Aan de hand van voorliggende motivering op basis van enkele onbeduidende zinnen, waardoor de aangegeven elementen één voor één en elk apart worden afgedaan als onbelangrijk (lees: volledig ongevaarlijk) en onvoldoende, kan verzoeker onmogelijk afleiden waarom hij niet valt onder de toepassingsvoorwaarden van artikel 9bis.

In die zin maakt de bestreden beslissing dan ook een schending van de motiveringsplicht uit.

De beslissing dient nochtans in haar geheel te worden onderzocht, waarna de beslissing een reëel evenwicht dient na te streven tussen het individuele en openbare belang overeenkomstig de beginselen van proportionaliteit en redelijkheid.

Dat het EHRM zich hierover al heeft uitgesproken : « bien qu'en vertu d'un principe de droit international bien établi, les Etats conservent le droit de contrôler l'entrée, le séjour et l'éloignement des non nationaux sur leur territoire, l'exercice de ce droit souverain peut néanmoins poser problème lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'éloignement de l'intéressé constituerait une violation d'un droit fondamental reconnu par un instrument international d'effet direct. En l'occurrence, les pouvoirs de police conférés par l'article 7 de la Loi du 15/12/1980 ne peuvent avoir pour effet de dispenser l'autorité administrative du respect d'obligations internationales auxquelles l'Etat belge a souscrit. Au titre de tels engagements figure notamment la protection des droits garantis par les article 3 et 8 de la Convention de sauvegarde des droit de l'Homme et des libertés fondamentales ». (C.E.D.H. arrêt Soering c/ Royaume Uni du 07/07/1989)

Vrije vertaling : Zelfs al beschikken de Staten over het recht de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van burgers op het territorium te bepalen, het uitoefenen van dit recht kan problemen stellen als er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de verwijdering van een betrokkene een schending zou uitmaken van een fundamenteel erkend recht met directe werking. De bevoegdheden en machten toegekend door artikel 7 van de Wet van 15/12/1980 kunnen er niet toe leiden dat de administratieve overheid de internationale verplichtingen van de Belgische Staat niet naleeft. Daartoe behoren der artikelen 3 en 8 EVRM.

Er dient besloten te worden dat verwerende partij zich niet baseerde op een volledige en ernstige analyse van verzoekers dossier, en in dat opzicht haar motivatieplicht niet heeft voldaan.

In de mate dat de beslissing gebaseerd is op « type » antwoorden en foutieve vaststellingen, besluit verweerster wel gemakkelijk tot weigering van de aanvraag en zonder rekening te houden met alle gegevens. Dat het standpunt van de tegenpartij ongegrond en onredelijk is.

Dat eveneens moet worden vastgesteld dat het artikel 62 van de Wet van 15/12/1980 en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen geschonden zijn doordat de motivering absoluut onvoldoende blijkt te zijn in casu.

7. Tot slot, in par. 1 nog, over verzoekers eerdere tewerkstelling, die eveneens zonder meer wordt afgedaan als niet pertinent.

De gegeven motivering is op dit punt dan weer foutief.

Inderdaad, de mogelijkheid om te werken op het Belgisch grondgebied zou geboden worden als verwerende partij een verblijfstitel aflevert van tijdelijke duur en gebonden aan de voorwaarde van de uitoefening van een professionele activiteit.

Dat artikel 17.5 van het Koninklijk Besluit van 9 juni 1999 houdende de uitvoering van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers namelijk bepaalt dat :

« De arbeidskaart C wordt toegekend :

5° aan de buitenlandse onderdanen die tot een verblijf gemachtigd werden in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980, voorzover de verlenging van de machtiging tot verblijf afhankelijk wordt gemaakt van tewerkstelling, behalve als het buitenlandse onderdanen betreft die een verblijfsvergunning toegekend kregen nadat een werkgever in België voor hen een aanvraag om arbeidsvergunning had ingediend ».

Dat verzoeker bijgevolg zou toegelaten worden een professionele activiteit uit te oefenen, gedekt door een arbeidskaart C.

De gegeven motivering, over de voorgaande vergunning, is dus niet afdoende nu er andere mogelijkheden openstaan.

Dat dergelijke motivering eigenlijk getuigt van een manifest gebrek aan kennis over de werkvergunning en dus eveneens getuigt van een gebrek aan zorgvuldigheid in de analyse van dit dossier.

Dat er dan ook een fout blijkt in de appreciatie van het wettelijk kader rond verzoekers situatie.

In de eerste plaats wordt dit element van werk gewoon geplaatst in een lange lijst erkende elementen (paragraaf 1), en dan vervolgens verkeerdelijk afgedaan als onbelangrijk.

Dat het minstens toekomt aan de Dienst Vreemdelingenzaken te motiveren binnen het volledige toepasselijk wettelijk kader en verder te motiveren waarom dit kader in casu niet van toepassing zou kunnen zijn.

Elke argumentatie en vereiste evaluatie ten aanzien van de aangetoonde professionele integratie van verzoeker, daarenboven als bijkomend bewijs van zijn gehele perfecte integratie en zijn duurzame lokale verankering, blijkt dus nog steeds afwezig.

Ter conclusie, de bestreden beslissing motiveert gewoon niet afdoende waarom verzoekers situatie geen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken.

Dat de gehele bestreden beslissing geen enkele analyse dienaangaande kan stellen.

De elementen van integratie en familielevens blijken wel duidelijk uit het geheel van de argumenten van de regularisatieaanvraag zelf. En deze elementen worden, zelfs uitgebreid, hernomen in de motivering van de beslissing en dus erkend.

Verwerende partij is bijgevolg wel verplicht hierop te antwoorden, maar de concrete motivatie is niet afdoende.

Bovendien geeft de bestreden beslissing een motivering weer in verschillende delen en toont zij evenmin een globale analyse aan. Terwijl de verschillende elementen een geheel vormen en net als geheel de aanvraag tot verblijf staven.

De aanvraag dient nochtans in haar geheel te worden onderzocht, waarna de beslissing een reëel evenwicht dient na te streven tussen het individuele en openbare belang overeenkomstig de beginselen van proportionaliteit en redelijkheid.

Deze belangenafweging blijkt absoluut niet uit de beslissing.

Dat de genomen beslissing aantoont dat de auteur ervan wel beschikte over het geheel van de elementen, nuttig voor een ernstige analyse van verzoekers aanvraag, maar deze gewoon niet afdoende onderzocht of een motivering geeft waarom de aangehaalde elementen geen motieven voor het ontvankelijk karakter inhouden.

Dat dit gebrek aan voorzichtigheid en grondige analyse een schending uitmaakt op de adequate motivering ten aanzien van de opdrachten van elk van de partijen in het licht van de voormelde wetsbepalingen.

Dat de plicht tot voorzichtigheid waartoe elke behoorlijke administratie gebonden is dus geschonden is en dat de bestreden beslissing wel degelijk ernstige gevolgen kan hebben voor verzoeker.

Dat deze geciteerde wettelijke bepalingen in het middel dan ook manifest miskend zijn.”

3.2. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekende partij de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.3. De aangevoerde schending van de motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

3.4. De Raad wijst er vooreerst op dat waar de verzoekende partij zich beperkt tot een theoretisch betoog over het begrip buitengewone omstandigheden, zij niet aantoonde dat de verwerende partij ten onrechte tot het besluit is gekomen dat er wat verzoekende partij betreft er geen elementen zijn die haar verhinderen terug te keren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen. Het komt de verzoekende partij toe de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten te bestrijden, hetgeen zij op voormelde wijze nalaat te doen.

3.5. Verzoekende partij is het in de eerste plaats oneens met de beoordeling inzake haar integratie-elementen.

Inzake de aangevoerde elementen van integratie heeft de verwerende partij als volgt gemotiveerd: *“De elementen van integratie (met name dat betrokkene sinds april 2010 ononderbroken in België zou verblijven; hij uitstekend geïntegreerd zou zijn in de Belgische samenleving en hij kennis van de Franse taal zou hebben en zou deelnemen aan hét sociale en culturele leven; gezien de officiële taal in Burkina Faso heil Frans zou zijn, betrokkene deze taal met gemak zou hanteren, wat hem zou hebben toegestaan om sociale relaties op te bouwen; hij sinds zijn aankomst in België tevens vooruitgang zou hebben geboekt wat betreft het Nederlands; hij taallessen zou hebben gevolgd en uit verscheidene getuigenissen duidelijk zou blijken dat betrokkene de landstalen zou beheersen; hij erin geslaagd zou*

zijn om vriendschappen op te bouwen in België; betrokkene getuigenverklaringen zou toevoegen, die allen zijn voortreffelijke integratie zouden bevestigen en de getuigen het erover eens zouden zijn dat betrokkene goed geïntegreerd zou zijn en geen moeilijkheden zou veroorzaken binnen de gemeenschap; betrokkene in het verleden zou hebben gewerkt; hij een arbeidskaart C zou hebben gehad en hij onder andere via het interimkantoor AS AP was tewerkgesteld; betrokkene niet zou willen afhangen van de Belgische maatschappij maar hij zich integendeel zou wensen te integreren op de Belgische arbeidsmarkt; om derhalve op een productieve wijze een bijdrage te leveren; hij intussen veel sociale contacten zou hebben gelegd in zijn leefgemeenschap en hij duurzame sociale banden in België zou hebben en betrokkene zich uitstekend zou hebben aangepast aan de Belgische samenleving en hij goed geïntegreerd zou zijn en betrokkene ter staving een kopie arbeidskaart, arbeidsovereenkomsten, overzichten werkprestaties, een schrijven van de Vlaamse Overheid 'weigering arbeidskaart C' dd. 20.02.2014, deelcertificaten van de module, een attest Leerpunt Zuid-Oost Vlaanderen, een schrijven FMSB in verband met inschrijving, een schrijven KBC, een schrijven van de Lijn + bewijs van overschrijving én getuigenverklaringen voorlegt) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)." Zoals blijkt heeft de verwerende partij geoordeeld dat de integratie-elementen behoren tot de gegrondheidsfase en dus niet behandeld worden in het kader van het ontvankelijkheidsonderzoek.

Met haar betoog dat de integratie-elementen tezamen met haar familiale situatie moet beoordeeld worden, toont de verzoekende partij niet aan op welke wijze dergelijke beoordeling zou toelaten dat de door haar aangevoerde elementen een buitengewone omstandigheid uitmaken die haar verhinderen terug te keren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen. Immers heeft de verwerende partij ook aangaande de familiale situatie van de verzoekende partij geoordeeld dat dit een terugkeer naar het herkomstland niet verhindert.

De Raad benadrukt daarnaast nogmaals dat de buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die aangehaald worden om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. Het verblijf van de verzoekende partij in België en de daaruit voortvloeiende integratie en sociale bindingen zijn elementen die de gegrondheidsfase betreffen. Pas indien de bevoegde staatssecretaris van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal hij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij hij dan onder meer rekening zal houden met de elementen van integratie. De Raad wijst nogmaals op het feit dat de verwerende partij ter zake een ruime appreciatiebevoegdheid heeft, waardoor hij slechts een marginale controle op haar beslissing kan uitoefenen. In casu toont de verzoekende partij met haar betoog echter geen omstandigheden aan die het haar bijzonder moeilijk maken tijdelijk terug te keren om vanuit haar land van herkomst een aanvraag in te dienen.

De stelling voorts van de verwerende partij dat de door verzoekende partij aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers "*dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend*" (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De Raad acht de motieven van de bestreden beslissing correct en kennelijk redelijk en zij vinden steun in het administratief dossier. De verzoekende partij toont niet aan dat haar verblijf en integratie in België, al dan niet samen met haar familiale situatie gezien, hinderpalen vormen voor het aanvragen van een machtiging tot verblijf vanuit het buitenland.

Haar overtuiging voorts dat de elementen tezamen genomen wel de onmogelijkheid of bijzondere moeilijkheid tot terugkeer aantonen, doet blijk geven van een andere beoordeling van de aanvraag, maar laat niet toe het oordeel van het bestuur kennelijk onredelijk of incorrect te bevinden.

Verzoekende partij kan niet gevolgd worden in haar stelling dat de motieven van de bestreden beslissing de door haar aangevoerde bepalingen of beginselen schendt.

3.6. Waar verzoekende partij nog kritiek uit op het motief aangaande de duur van haar asielprocedure, wijst de Raad erop dat dit een overtollig motief betreft nu de vraag of deze procedure al dan niet lang duurde, irrelevant is in de beoordeling of er elementen zijn die verzoekende partij verhinderen de

aanvraag in het herkomstland in te dienen. Verzoekende partij kan voorts niet gevolgd worden in haar betoog als zou de bestreden beslissing voorts stilzwijgend zijn over haar langdurig en aanhoudend verblijf, nu duidelijk wordt aangegeven dat: *“De elementen van integratie (met name dat betrokkene sinds april 2010 ononderbroken in België zou verblijven;(…) niet als buitengewone omstandigheid aanvaard (kunnen) worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”* In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorts voorhoudt, kan hieruit hoegenaamd niet opgemaakt worden dat de verwerende partij een voorwaarde toevoegt aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet en de vereiste stelt van legaal verblijf. De verwerende partij heeft enkel geoordeeld dat een jarenlang verblijf op het Belgische grondgebied – of dit nu legaal of illegaal is – geen buitengewone omstandigheid is die verzoekende partij verhindert de aanvraag in het herkomstland in te dienen. Met haar betoog toont verzoekende partij ook niet anderszins aan.

3.7. Voorts is het geenszins kennelijk onredelijk dat wat betreft de aangevoerde medische elementen de verwerende partij erop wijst dat: *“Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene (met name de verwijzing naar de medische problematiek van betrokkene en de toegevoegde stukken, zijnde een medisch attest dd. 23.12.2013, een factuur van het OLV ziekenhuis dd. 03.01.2014, een attest dringende medische hulp dd. 15.01.2014, een getuigschrift voor verstrekte hulp dd. 23.06.2014, kastickets apotheek + overschrijvingen en een attest dd. 04.12.2014) dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een vérblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Op 08.05.2014 werd betrokkene zijn medische aanvraag negatief afgesloten. Het staat betrokkene steeds vrij een nieuwe aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel”.* Verzoekende partij kan aldus niet gevolgd worden waar zij stelt dat er geen antwoord wordt gegeven op dit argument. Verzoekende partij lijkt er met haar betoog van uit te gaan dat de verwerende partij in het kader van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een inhoudelijke beoordeling had moeten doen van haar medische argumenten, maar zij gaat hiermee volledig voorbij aan enerzijds de vaststelling dat hiervoor een aparte procedure geldt waarop verzoekende partij beroep kan doen en anderzijds de vaststelling dat er reeds een negatieve beslissing is inzake de medische toestand van de verzoekende partij. Zij laat na dit met concrete argumenten te weerleggen.

3.8. Wat betreft de door de verzoekende partij aangehaalde familiale situatie heeft de verwerende partij als volgt gemotiveerd: *“Betrokkene haalt aan dat hij een liefdesrelatie zou hebben met Mevrouw M. V. (...) (Belgische nationaliteit). Ze zouden reeds twee jaar een relatie hebben en zouden in juni 2014 zijn gaan samenwonen. Ze zouden een duurzame en stabiele romantische relatie hebben. Betrokkene zou met Mevrouw wensen te huwen, hij zou met haar reeds een gezinsleven hebben opgebouwd. Betrokkene zijn broer Adama zou eveneens onbeperkt verblijfsrecht hebben in België. Het zou voor betrokkene en voor zijn partner, evenals voor zijn broer Adama, onmogelijk zijn om hun familielevens ten volle te beleven, indien betrokkene zou worden teruggestuurd naar Burkina Faso. Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM. Ter staving voegt betrokkene een kopie van de identiteitskaart van zijn partner, een attest aangifte huwelijk dd. 04.02.2015, het schrijven van de ambtenaar van de burgerlijke stand Geraardsbergen 'uitstel huwelijk' dd. 06.02.2015, getuigenissen en foto's toe.*

Om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene evenwel te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Er dient opgemerkt te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar de aanvraag tot regularisatie conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980 in te dienen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins-of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties of zakelijke contacten, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te

herstellen nadeel met zich meebrengt.” Zoals blijkt heeft de verwerende partij geoordeeld dat het familiale leven van de verzoekende partij een terugkeer naar het herkomstland niet verhindert om aldaar de aanvraag in te dienen. Verzoekende partij maakt hierbij niet aannemelijk dat de verwerende partij bepaalde elementen van haar familiaal leven zou veronachtzaamd hebben en daardoor dit familiaal leven onvoldoende in ogenschouw hebben genomen.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Daargelaten de vraag of de verzoekende partij een beschermenswaardig gezinsleven met haar partner en broer aantoont, wordt er op gewezen dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM), wanneer het gaat om een eerste toelating, oordeelt dat er geen inmenging is en dat geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM geschiedt. In casu betreft de bestreden beslissing een eerste toelating, met name een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Bijgevolg is er in deze stand van het geding geen inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij en is artikel 8, tweede lid, van het EVRM niet van toepassing op de bestreden beslissing.

In het geval van een eerste toelating moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Staten hebben het recht om te eisen dat vreemdelingen die op hun grondgebied wensen te verblijven hun aanvraag indienen in het buitenland. Zij zijn dan ook niet verplicht om vreemdelingen toe te staan op hun grondgebied te verblijven in afwachting van de uitkomst van hun migratieprocedure (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 101).

Teneinde de omvang te bepalen van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid, van het EVRM voortvloeien, dient vooreerst te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Te dezen voert de verzoekende partij evenwel geen concrete hinderpalen aan voor het leiden van een

gezinsleven elders en weerlegt zij het motief uit de bestreden beslissing dat het eventueel gaat om een tijdelijke verwijdering niet. Evenmin toont zij aan dat zij haar gezinsleven enkel in België zou kunnen verder zetten. De verzoekende partij slaagt er met haar summiere betoog niet in om de motieven van de bestreden beslissing, met name dat *“de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar de aanvraag tot regularisatie conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980 in te dienen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins-of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties of zakelijke contacten, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.”*, te weerleggen of te ontkrachten. De verzoekende partij toont niet aan dat de tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen haar gezinsleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). Immers maakt zij niet aannemelijk dat zij – mede gelet op het bestaan van moderne communicatiemiddelen – niet in contact kan blijven met haar familieleden in België – of nog, dat deze haar niet kunnen vergezellen of bezoeken in afwachting van de behandeling van haar aanvraag.

Verzoekende partij lijkt er met haar betoog vanuit te gaan dat haar gezinsleven in België ipso facto moet inhouden dat haar een verblijfsrecht wordt gegeven, maar artikel 8 EVRM kan niet in die zin worden uitgelegd. Zoals de verwerende partij stelt gaat het om een eventuele tijdelijke verwijdering. Zelfs indien blijkt dat verzoekende partij geen machtiging wordt gegeven om in België te verblijven, dan nog toont zij niet aan dat zij haar gezinsleven niet kan verder zetten in het herkomstland.

Uit de bestreden beslissing blijkt geen disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoekende partij enerzijds, die in se erin bestaan om haar gezins- en privéleven verder te zetten in België hoewel zij niet voldoet aan enige verblijfsvoorwaarde gesteld in de vreemdelingenwet, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

3.9. Door opnieuw de elementen van haar aanvraag te herhalen, de mening te zijn toegedaan dat deze elementen wel de indiening van de aanvraag in België verantwoorden en te stellen dat het geheel van de elementen tezamen dergelijke behandeling verantwoorden, slaagt de verzoekende partij er niet in aan te tonen dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke of verkeerde wijze tot haar besluit is gekomen. De Raad wijst er nog op dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen enkele “methode” of “werkwijze” voorschrijft die gevolgd moet worden door de verwerende partij bij het beoordelen van de elementen die aangevoerd worden als buitengewone omstandigheden (cf. RvS 21 februari 2013, nr. 9488 (c)). In die zin kan verzoekende partij niet gevolgd worden in haar stelling dat de elementen in hun geheel, en niet elk apart op zich, mogen beoordeeld worden.

3.10. De Raad ziet voorts niet in hoe de motivering dat: *“Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was en hij hiervan bewijsstukken voorlegt, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in” zijn eigen behoeften te voorzien.”* niet afdoende zou zijn of kennelijk onredelijk zou zijn. Zij meent dat zij een werkvergunning kan krijgen als haar een verblijfstitel wordt afgeleverd maar zij gaat hiermee voorbij aan het onderzoek dat de verwerende partij moet doen in de ontvankelijkheidsfase, met name na gaan of de verzoekende partij elementen heeft aangebracht die haar verhinderen de aanvraag in het herkomstland in te dienen. Het feit dat zij tewerkgesteld was tot zolang haar asielprocedure niet was afgesloten, kan bezwaarlijk gezien worden als een element die haar verhindert terug te keren naar het herkomstland omdat verzoekende partij thans niet meer (legaal) tewerkgesteld is en er dus geen hinderpalen op dat vlak zijn om de aanvraag in het herkomstland in te dienen. Het loutere feit dat er volgens verzoekende partij mogelijkheden zijn om haar een werkvergunning te geven, doet aan voorgaande geen afbreuk.

3.11. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aangetoond.

3.12. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit

voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.13. Het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde tot de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

3.14. Het rechtszekerheidsbeginsel, dat de verzoekende partij ook geschonden acht, is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Verzoekende partij toont met haar betoog geen schending van het rechtszekerheidsbeginsel aan.

3.15. Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Verzoekende partij maakt met haar betoog geen schending van het vertrouwensbeginsel aannemelijk.

3.16. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk wat betreft de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien mei tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER